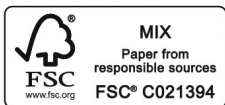

JODI THOMAS

Toevlucht in
**RANSOM
CANYON**

Vertaling Sander Buesink

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2016 Jodi Koumalats
Oorspronkelijke titel: *Lone Heart Pass*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Sander Buesink
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © AdobeStock
Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1886 7
ISBN 978 94 027 7582 2 (e-book)
NUR 302
Eerste druk oktober 2025

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Jubilee Hamilton
November 2009

De straat in Georgetown waar Jubilee Hamilton vanuit haar kantoor op uitkeek, had meer weg van een modderstroom dan van een mooie oude klinkerweg.

‘Waarom regent het altijd op de dag van de verkiezingen?’ verzuchtte ze tegen de levensgrote kartonnen versie van haar baas.

De laatste paar vrijwilligers op het kantoor waren bezig hun werkplek op te ruimen. De stemlokalen waren nog geen uur dicht, maar het pleit was al beslecht. Jubilees kandidaat was de loser van de dag.

Of was ze dat zelf? Twee maanden geleden was de man met wie ze samenwoonde, en met wie ze op een dag een gemiddeld aantal kinderen had willen krijgen, ervandoor gegaan. David had haar een zelfzuchtige workaholic genoemd. Hij had haar toegebeten dat ze kil, onverschillig, hersenloos en egocentrisch was.

Toen ze tegen hem in was gegaan, had hij één vraag gesteld: ‘Wanneer ben ik jarig, Jub?’

Ze had haar armen over elkaar geslagen alsof ze wilde zeggen dat ze niet wenste mee te doen aan dergelijke spelletjes. Maar deze keer had haar zachtaardige geliefde voet bij stuk gehouden.

‘Nou?’ had hij gezegd, met een trieste blik in zijn ogen.

Stilte.

‘We zijn drie jaar samen. Wanneer ben ik jarig, Jub?’ vroeg hij.

‘19 februari,’ gokte ze.

‘Dat komt niet eens in de buurt.’ David had zijn aktetas gepakt en was naar de deur gelopen. ‘Mijn spullen kom ik na de verkiezingen wel ophalen. Voor die tijd ben je vast te druk om de deur voor me open te doen.’

En te druk om hem te missen. Er was immers een verkiezingscampagne aan de gang. Jubilee had zo hard doorgewerkt dat ze om de nacht op kantoor had geslapen. Ergens in de weken daarna was David langsgekomen bij het appartement om zijn spullen in te pakken. Op een dag was ze bij thuiskomst tegen een muur van dozen met de letter D aangelopen. Gelukkig heeft hij mijn schone was laten hangen, was het enige wat ze destijds had kunnen denken.

Jubilee had overwogen in huilen uit te barsten, maar had uiteindelijk besloten dat het niet de moeite waard was. Het kwam wel vaker voor dat een vriendje haar in de steek liet. Op de universiteit was het twee keer gebeurd, en toen ze eenmaal in Washington DC woonde nog een keer, voor ze met David was. De liefde moest maar even wachten. Ze was zesentwintig, het was nu belangrijker om carrière te maken. Haar leven bestond uit werken; mannen waren extraatjes waar ze prima zonder kon. Ze had nauwelijks acht geslagen op de stapel post op de mat en het briefje op de deur, waarop stond dat ze het pand binnen zes weken moest verlaten.

Toen kwam de regen. De verkiezing was voorbij. Haar kandidaat had verloren. Zij had verloren. Morgenochtend zou ze geen werk meer hebben. Deze keer zou er geen David in de deuropening van hun appartement staan, klaar om haar te troosten.

Haar derde nederlaag als campagneleider. Drie slag is uit, dacht ze.

Ze liep alleen door de regen. Het kon haar niet schelen dat ze nat werd. Ze had haar hele ziel en zaligheid hierin gestopt en

was met lege handen achtergebleven. De kandidaat voor wie ze door het vuur was gegaan, had niet eens de moeite genomen om haar na afloop te bellen.

Het verbaasde haar niet dat het licht niet aanging toen ze binnenkwam in het appartement, dat nu meer op een opslagruimte leek dan op een huis. David had altijd de kleine huishoudelijke taken op zich genomen, zoals het betalen van de rekeningen.

Ze ging op een van de dozen zitten en pakte haar telefoon. Ze had niemand om te bellen, besepte ze. Geen vriendinnen. Geen oud-klasgenoten met wie ze contact onderhield. Haar contactenlijst bestond volledig uit collega's, op drie familieleden na. Ze scrolde naar de Hamiltons.

Het eerste nummer was dat van haar ouders, die ze niet meer had gesproken sinds ze de bruiloft van haar zus had gemist. Jubilee haalde haar schouders op. Hoe belangrijk kon een bruidseisje nou helemaal zijn?

Destiny had er hoe dan ook iets moois van gemaakt, wist Jubilee van de foto's op Facebook. En met haar te lange, te dunne gestalte zou ze alleen maar afbreuk hebben gedaan aan Destiny's perfectie.

De volgende op de lijst was haar zus. Zes jaar ouder, knapper en slimmer. Nooit echt blij met Jubilees aanwezigheid.

In haar hoofd grasduinde Jubilee door de kaartenbak met herinneringen aan vroeger. Toen ze drie was, had Destiny al haar haren afgeknipt. Twee jaar later had ze Jubilee op de mouw gespeld dat ze geadopteerd was. Toen Jubilee zeven was, had Destiny haar kleine zusje achtergelaten in het park na zonsondergang. En ze was tien jaar oud geweest toen haar oudere zus haar banden had lekgeprikt zodat ze niet achter haar aan kon fietsen.

O ja, dacht Jubilee bij zichzelf, en toen ik voor het eerst ongesteld was, maakte ze me wijs dat ik doodging. De hele familie

had in een stuip gelegen van het lachen nadat ze op haar twaalfde haar testament had opgemaakt.

De denkbeeldige kaartenbak verdween weer in een denkbeeldige kast, samen met het laatste greintje behoefte aan een ontmoeting met Destiny hoe-ze-tegenwoordig-ook-mocht-heten.

Als grote zussen op een schaal van een tot tien beoordeeld werden, zou Destiny dik in de dubbele cijfers terechtkomen. Met een minnetje ervoor.

De laatste Hamilton in haar contactenlijst was haar overgrootvader. Op haar elfde had ze een keer een zomer bij hem doorgebracht omdat haar ouders universiteiten wilden bezoeken met Destiny. Ze hadden haar afgezet bij opa Levy en gezwaaid alsof ze een onhandelbaar huisdier naar het asiel brachten.

Twee weken later hadden ze haar gebeld met de mededeling dat ze haar niet konden ophalen in Texas omdat de auto kapot was. Nog een week later was er weer een universiteitsbezoek tussen gekomen. Daarna had haar vader willen wachten tot hij een paar dagen vrij had, anders zou de reis van Kansas naar Texas te belastend zijn voor het gezin.

Uiteindelijk had Jubilee de eerste twee schoolweken gemist, en dat had ze prima gevonden. Wat haar betreft had ze voor de rest van haar leven op de boerderij kunnen blijven.

Opa Levy was een norse oude man. Zelfs als kind had ze aanvoeld dat de hele familie een hekel aan hem had en dat niemand zat te wachten op dat stuk droge grond waar zijn boerderij stond. Levy praatte met zijn mond vol, vloekte als een zeeman, ging maar één keer per week in bad en klaagde over alles – behalve over haar.

Bij het ophalen hadden Jubilees ouders nog net de moeite genomen om de motor uit te zetten. De oude man had haar geen knuffel gegeven, maar met zijn knokige, verweerde hand had hij haar schouder stevig vastgegrepen, alsof hij haar niet wilde laten

gaan. Dat betekende meer voor haar dan alles wat hij had kunnen zeggen.

Ze had nooit aan iemand verteld hoe fijn ze het bij opa Levy had gehad. Hij had haar een paard gegeven en haar leren paardrijden, en de hele zomer lang was ze zo'n beetje zijn rechterhand geweest. Eieren rapen, helpen bij het kalveren en het hooien. Voor het eerst was er niemand bij geweest die haar vertelde wat ze allemaal fout deed.

Jubilee staaarde naar zijn nummer. Ze had hem niet meer gesproken sinds de kerst, toen ze zich weer een meisje van elf had gevoeld zodra ze zijn gruisige stemgeluid had gehoord. Ze had gegiecheld en dingen verteld die hem waarschijnlijk helemaal niet interesseerden. Haar overgrootvader had geluisterd terwijl ze steen en been klaagde, en hij had steeds ongeveer hetzelfde herhaald: 'Je komt er wel uit, meid. God heeft je niet voor niks een goed stel hersens gegeven.'

Ze wilde hem spreken. Ze had de behoefte hardop te zeggen dat ze zich verloren voelde.

Jubilee draaide het nummer en wachtte terwijl de telefoon overging. Ze dacht aan het toestel aan de muur tussen de keuken en de woonkamer en stelde zich voor hoe het gerinkel weerklonk in de lege slaapkamers en de altijd muf ruikende gangen. Hij beweerde altijd dat hij woonde in de twee kamers die aan de keuken grensden en verder geen ruimte nodig had.

'Neem nou op,' fluisterde ze. Ze moest even horen dat ze er niet alleen voor stond. Op deze avond, op dit moment, voelde het bijna alsof ze de enige levende ziel op aarde was. 'Opa, neem op.'

Nadat de telefoon twintig keer was overgegaan, hing ze eindelijk op. Die oude baas had geen antwoordapparaat en had waarschijnlijk nooit van een mobiele telefoon gehoord. Misschien was hij in de schuur of in de buurt van de veekraal, waar van de

lente tot de herfst de boerenknechten woonden die hij in dienst had. Misschien was hij over de tweebaansweg naar het dorp gereden, wat hij één keer per maand deed. In dat geval zat hij te eten bij het kleine café in Crossroads. Waarschijnlijk bestelde hij precies op dat moment twee stukjes van Dorothy's zelfgebakken taart.

Wat had ze graag tegenover hem aan zijn tafeltje gezeten.

In het binnenvallende schijnsel van de straatlantaarns liep ze naar haar open haard, waar ze de blokken hout aanstak. Het was eigenlijk vreemd dat ze hem nog steeds zo erg kon missen, bijna vijftien jaar na dato, terwijl ze verder nooit iemand had gemist. Van de lange jaren die ze bij haar ouders in huis had doorgebracht, waren alleen een paar vlagen blijven hangen, maar die ene zomer stond in haar geheugen gegrift.

De in papier gewikkelde blokken brandden fel. Het licht van de vlammen danste op de dozen en de lege muren van haar kleine wereldje. Ze trok een halve fles wijn uit de lauwe koelkast en duikelde ergens een zak met halloweensnoep op – ze was niet thuis geweest om het uit te delen. Opgekruld bij de open haard in haar verder donkere appartement begon ze haar post te lezen. De meeste enveloppen gooide ze ongeopend in het vuur. Reclame, brieven van onbekenden, catalogi met spullen die ze niet wilde hebben.

Een voor een werden de vellen papier verzwolgen door de vlammen, net als al haar dromen over een carrière als campagneleider. Tussen het laatste stapeltje post zag ze een grote, witte envelop, die met de hand aan haar was geadresseerd. Eindelijk won de nieuwsgierigheid het van de desinteresse. Aan de stempel te zien was de brief een maand oud. Het kon niet echt belangrijk zijn, anders had iemand haar wel gebeld.

Langzaam scheurde ze de envelop open.

Toen ze zag wat er aan de bovenkant van het eerste blaadje

stond, rolden er geluidloze tranen over haar wangen. Ze begon het testament van Levy Hamilton hardop voor te dragen. Woord voor woord. Ze wilde de pijn van de realiteit echt kunnen voelen.

Op het laatste velletje, dat was voorzien van het logo van een advocatenkantoor, stond geschreven:

Miss Hamilton, Levy is twee maanden geleden overleden. We hebben geen directe familie kunnen bereiken, dus ik heb zijn verzoek ingewilligd om op zijn eigen grond begraven te worden. Toen hij u als enige erfgenaam van de Lone Heart Ranch benoemde, zei hij erbij dat u wel zou weten wat u ermee aan zou moeten. Ik hoop dat dit bericht u uiteindelijk bereikt. Ik zie u wel verschijnen.

Jubilee draaide de envelop om. Hij was twee keer naar het verkeerde adres gestuurd voor hij bij haar was aangekomen.

Ze legde het testament naast zich neer en hilde harder dan ze ooit had gehuild, om de enige persoon die ooit echt van haar had gehouden. De enige persoon van wie zij had gehouden.

Terwijl het vuur begon te doven en de schaduwen om het laatste restje licht leken te dansen, dacht ze even dat ze Levy's hand op haar schouder voelde. Zijn knokige vingers wilden haar nog altijd niet loslaten.

Bij het ochtendgloren pakte ze de rest van haar kleren in, belde een opslagbedrijf om de dozen op te halen en ging op weg met alleen een koffer en een lege aktetas, haar leven in Washington DC achterlatend.

Ze zou de feestdagen bij haar ouders doorbrengen, de scherven van haar leven bijeenvegen en aan elkaar proberen te plakken. Daarna zou ze hoe dan ook helemaal opnieuw beginnen, op een plek waar het altijd waaide en op alle maaltijden een

laagje fijn zand lag. Ze had er maar een paar maanden gewoond, maar de Lone Heart Ranch was misschien wel de enige plek waar ze zich ooit thuis had gevoeld.

Hoofdstuk 2

Charley Collins
Februari 2010

‘Kom maar op, Charley. Nog één rondje.’ De knul aan de andere kant van de bar was nauwelijks oud genoeg om alcohol te bestellen, maar hij lachte luidkeels en sloeg een dominant toontje aan. ‘Het is Valentijnsdag en geen van ons heeft een scharrel. Reden genoeg om dronken te worden.’

Charley Collins vloekte binnensmonds. De lallende studenten hadden al te veel op, maar als hij ze drank weigerde, zou hij ontslagen worden, en hij wilde niet weer op zoek naar een nieuw baantje. Dit was een kroeg van niks, een donker, stoffig hol, maar hij moest toch ergens zijn brood verdienen. En benzine voor in zijn pick-uptruck.

‘Ben jij niet de broer van Reid Collins?’ vroeg de enige van de jongens die nog kon praten zonder te kwijlen. ‘Je lijkt op hem. Langer, misschien iets ouder. Je hebt hetzelfde roodbruine haar. Beetje de kleur van de klei in de Red River.’

Voor Charley antwoord kon geven, schudde een van de andere jongens heftig zijn hoofd. ‘Een broer van Reid zou nooit barman worden.’ Hij boerde. ‘De familie Collins is stinkend rijk. Die hebben zoveel landerijen dat een cowboy te paard het niet allemaal in een dag kan doorkruisen.’

Charley liep naar de andere kant van de bar, in de hoop dat het gesprek een andere wending zou nemen. Hij had zich de

hele avond gestoord aan de manier waarop de jongens over vrouwen praatten, maar dat was altijd nog minder erg dan zelf het gespreksonderwerp zijn.

De nuchtere student praatte verder, precies zo hard dat Charley het kon horen. ‘Volgens mij had Reid een broer die een paar jaar ouder was dan hij. Davis Collins heeft zijn oudste zoon onterfd. Ik weet nog dat Reid vertelde dat zijn pa een gewapende bewaker had ingeschakeld om zijn broer van de ranch af te begeleiden, alsof hij een crimineel was. Papa Collins heeft tegen zijn eigen zoon gezegd dat hij hem zou laten neerschieten als hij ooit nog een voet op zijn grond zou zetten.’

Charley had genoeg gehoord. Hij pakte de doos met lege bierflesjes en liep naar buiten om een frisse neus te halen. Na een paar stappen waren het rumoer en de geur van de kroeg weggestorven, maar Charley liep door naar de steeg, waar hij de flesjes bij het vuilnis zette. Daarna tuurde hij naar het landschap achter de Two Step Saloon en haalde diep adem. Schone lucht, ruimte, stilte. Hij was gemaakt voor het open veld en had geen idee hoe hij het werken in deze donkere kroeg moest volhouden – om nog maar te zwijgen van het wonen in het piepkleine tweekamerappartement erboven.

Iedere keer als hij dacht dat hij het dieptepunt had bereikt, zakte de bodem weer onder zijn voeten vandaan.

Hij staarde naar de volle maan en kreeg zin om te vloeken en zijn sores weg te zuipen. Maar vloeken was geen goede gewoonte en de drank kon hij niet betalen.

Zijn biezen pakken was geen optie. Hij kon niet zomaar ergens anders opnieuw beginnen. Charley had sowieso het donkerbruine vermoeden dat ‘ergens anders’ niet bij hem zou passen. Dit deel van Texas zat hem in het bloed. Hij hoorde hier thuis, ook al probeerde de helft van de mensen binnen een straal van honderd kilometer hem weg te jagen.

Charley zoog zijn longen nog maar eens vol voor hij zich om-draaide en terug naar binnen liep, als een mijnwerker die weer afdaalt in de schacht.

In de schaduw bij de achterdeur zag hij het silhouet van een vrouw. Zelfs in het donker kon hij zien dat ze lang was, met een perfect figuur. Haar lange, donkere haar wapperde in de wind als een cape. Heel even hoopte hij dat ze een geestverschijning was. De laatste tijd was hij een stuk minder bang voor geesten dan voor vrouwen.

Toen hij anderhalve meter bij haar vandaan was, kon hij haar gezicht ontwaren – al had hij haar al herkend aan de contouren van haar lichaam. ‘Ha, Lexie. Heb je de afslag naar de dames-toiletten gemist?’

Haar lach klonk diep en sexy. Lexie was in de dertig, maar de tijd had nog geen vat gekregen op de voormalige schoonheids-koningin. Hij had haar een uur geleden binnen zien komen met een of andere vent in een pak met dure laarzen. Laarzen waar waarschijnlijk nooit een spat modder op had gezeten.

‘Ik ben je naar buiten gevolgd, Charley.’ Als een spin die wachtte tot er een hulpeloze vlieg op haar web landde. ‘Heeft iemand weleens tegen je gezegd dat jij een verdomd knappe man bent? Lang, slank, dromerige ogen. Ik deed mijn best om naar mijn toekomstige echtgenoot te luisteren, maar ik zat alleen maar naar jou te staren. Je bent een soort mix tussen een prins op een wit paard en een schurk. Ik kan aan de bewegingen van een man zien hoe hij tussen de lakens is, en schat, jij bent één brok wandelende sexappeal.’

Charley wilde tegensputteren. Ze was toch niet blind? Hij had twee maanden geleden al naar de kapper moeten gaan, was vier dagen te laat met scheren en droeg al twee dagen en nachten dezelfde spijkerbroek en hetzelfde overhemd.

‘Ik ben wel vaker in de maling genomen, ja,’ antwoordde hij.

‘Mijn laatste stiefmoeder zei ongeveer hetzelfde, en een uur later werd ik ontferd door mijn vader.’

Lexie kwam dichterbij hem staan. ‘Dat zal wel een opwindend uurtje zijn geweest.’

Hij was niet van plan om in detail te treden. Waarschijnlijk was de helft van het dorp al op de hoogte. Hij maakte er al sinds de middelbare school een sport van om zijn eigen glazen in te gooien. Een kikker zou nog meer vernuft hebben als het om vrouwen ging. In zijn laatste jaar aan de universiteit had zijn vader, de machtige Davis Collins, er eindelijk genoeg van gehad.

Voor de verandering was Charley een keer thuis geweest in de kerstvakantie. Hij had besloten om te gaan logeren in de hoofdwoning van de ranch en te proberen minstens één keer met zijn vader van gedachten te wisselen over zijn plannen na zijn studie. Het was Charleys droom geweest om het boerenbedrijf over te nemen dat al honderd jaar in bezit van de familie was. Hij zou al beginnen aan het laatste semester, en zijn vader was klaar om de scepter over te dragen en op reis te gaan met zijn kersverse hersenloze bruid.

Ze was zijn vierde vrouw geweest en had zijn dochter kunnen zijn. Charley had nog nooit een mooie vrouw afgewimpeld, en dat deed hij ook niet toen zijn stiefmoeder zijn kamer binnenkwam met alleen een zijden pyjamabroekje aan. Glimlachend, maar zonder een woord te zeggen, had ze de deur achter zich dichtgedaan.

De rest was publiek geheim. Ze werden betrap door zijn vader, die hem van het erf af trapte. Alles wat in Charleys kamer lag werd ingepakt en in een trailer geladen, inclusief zijn paard. Een paar van Collins’ boerenknechten kwamen de spullen afleveren bij Charleys studentenkamer op de universiteitscampus.

Charleys bankrekeningen waren nog voor nieuwjaarsdag geblokkeerd. Hij moest stoppen met zijn studie en op zoek naar werk.

En dus had hij zijn droomdiploma vaarwel gezegd en was hij naar huis gegaan, naar Crossroads, Texas, waar de paar vrienden woonden die hij nog overhad. Ze hadden hem goed opgevangen, maar op een gegeven moment was hij het zat geweest. Hij wilde het op eigen kracht doen. Liever een stom baantje en een vies appartement dan afhankelijk zijn van de goedheid van een ander.

Maar wat Lexie hoe-ze-tegenwoordig-ook-mocht-heten voor vanavond in gedachten had, had weinig met goedheid te maken.

‘Wat doe jij hier, Lexie?’

‘Ik probeer de bouwval van mijn tante te verkopen. Ken jij iemand die dat krot wil hebben? Het is een gigantisch huis.’

‘Nee.’ Hij wist dat ze het helemaal niet echt over dat huis wilde hebben. Ze waren gewoon tijd aan het doden.

‘Hoe laat ben je klaar, Charley? Laten we na twaalfen de bloemetjes eens buitenzetten. Mijn liefde moet zo terug naar Dallas en dan ben ik helemaal in mijn uppie.’

‘Bedankt voor het aanbod, maar ik ben niet geïnteresseerd.’ Hij wrikte haar arm los van de zijne. ‘Misschien een andere keer.’

Hij rende bijna naar de open deur; hoe lawaaierig het binnen ook was, en hoe erg het er ook stonk, hij was daar veiliger dan buiten met haar.

Vanaf dat moment bleef Charley achter de bar hangen. Hij zag haar niet vertrekken; op een bepaald moment keek hij op en was haar tafeltje leeg. Lexie was gevaarlijk, en hij had zijn lesje inmiddels wel geleerd.

Een paar uur later was de kroeg leeg. Alle dronkenlappen waren vertrokken. Hij waste de laatste shotglaasjes af en liep naar boven. Onderweg kwam hij de eigenaar van de kroeg tegen, Ike Perez, en knikte hem toe.

‘Zeg tegen Daniela dat ze naar beneden moet komen. Ik ben haar schoothondje niet.’ Perez was een brombeer met een hart

van goud. Als een van de weinigen in het dorp had hij Charley een kans gegeven. Tijdelijke seizoensbaantjes waren er genoeg, maar hij had een vast inkomen nodig. Bij deze kroeg kon hij ieder weekend aan de bak. Het salaris was mager, al zat er natuurlijk wel woonruimte bij inbegrepen.

Charley klopte op de deur van zijn eigen appartement. De vijftienjarige Daniela stond in haar ogen te wrijven toen ze opendeed. 'Ik weet het,' mompelde ze. 'Papa wil gaan.'

'Slaapt de kleine prinses?' vroeg Charley, en hij liep langs de tiener, die één meter zestig was en waarschijnlijk niet meer zou groeien. Daniela was jong, maar wel een goede oppas.

'Ja. Ik heb een nieuwe tactiek,' zei Daniela giechelend. 'Ze mag tv-kijken tot ze indommelt. Anders houdt ze nooit op met praten. Er zit geen rem op de fantasie van dat kind.'

Charley gaf Daniela haar rugzak. 'Dank je.' Hij stak haar een tientje toe, de helft van de fooienpot van die avond.

'Geen probleem. Ik zit liever hier dan dat ik mama moet helpen met koken voor het weekend.' Ze banjerde naar beneden en hij trok de deur achter haar dicht. 'Slaap lekker, Mr Collins. Tot volgend weekend.'

Nadat Charley zijn laarzen had uitgetrokken, sloop hij op zijn tenen de kleine slaapkamer binnen. Het nachtlampje gaf precies genoeg licht om de bobbel in het bed te kunnen zien. Behoedzaam ging hij naast Lillie zitten en trok hij haar kleine lijfje tegen zich aan. Hij snoof haar verrukkelijke geur op en streelde door haar zachte haren.

'Slaap lekker, schatje,' fluisterde hij. 'Ik hou van jou, tot het einde en voor altijd.'

Nauwelijks wakker rekte Lillie zich uit, vouwde een arm rond zijn nek en fluisterde: 'Ik hou van jou, papa.'

Zodra hij haar weer in slaap had gewiegd, sloop hij naar de woonkamer. Hij pakte het dekentje en het kussen van achter de

bank en vouwde zijn benen zo klein mogelijk op terwijl hij ging liggen.

In de stilte brak er een glimlach door op zijn gezicht. Hij had heel wat domme dingen gedaan in zijn leven, maar Lillie was per ongeluk een meesterzet gebleken. Zijn vader was uit zijn vel gesprongen toen bleek dat Charleys vriendin zwanger was, nu vijf jaar geleden. Uiteindelijk had hij het huwelijk zijn zegen gegeven, maar Sharon en Lillie waren beiden nooit op de ranch uitgenodigd. Davis Collins had zijn enige kleinkind nog nooit ontmoet.

Een jaar na Lillies geboorte was Sharon bij hem weggegaan. Het moederschap was niks voor haar, had ze gezegd. Toen Davis erachter was gekomen dat Charley het kind wilde opvoeden, hadden ze weer ruzie gekregen. Zijn vader zou het schoolgeld betalen, verder niks. ‘Ze is jouw fout, niet de mijne,’ had Davis gezegd.

En dus was Charley dertig uur per week gaan werken en had hij er alleen voor gestaan. Gelukkig hadden de ouders van Sharon beloofd op Lillie te passen als Charley naar de ranch van zijn vader moest.

Bijna twee jaar lang had Charley helemaal alleen voor Lillie gezorgd. En daarnaast had hij zelfs op een haar na zijn studie afgemaakt. Als hij dat diploma daadwerkelijk had gehaald, had hij zijn hele familie – behalve Lillie – vaarwel kunnen zeggen. Hij was ervan uitgegaan dat zijn vader de ranch aan hem zou overdragen en zelf naar Dallas zou verhuizen. En hij had gehoopt dat Davis zijn kleindochter uiteindelijk toch een keer in zijn hart zou sluiten.

Toen was het dus weer misgegaan, en dat terwijl het idee van naar bed gaan met de vierde vrouw van zijn vader nog helemaal niet in hem was opgekomen tot ze zijn kamer binnen was gelopen en zijn hoofd op hol was geslagen.

Charley klom uit zijn provisorische bed op de bank en liep naar de koelkast om een fles water te pakken. De vloer van het appartement kraakte zo hard dat hij bang was dat de kleine prinses wakker zou worden.

Het water en twee aspirines konden hem niet afleiden van zijn gepeins. Hij herinnerde zich dat hij aanvankelijk had gehoopt dat zijn vader vanzelf zou bijtrekken. Davis schepte immers graag op over zijn eigen avontuurtjes met getrouwde vrouwen. Zelfs nadat zijn pa hem van de ranch had laten verwijderen, had Charley gedacht dat hij zijn studie nog zou mogen afmaken. Tot de geldkraan werd dichtgedraaid. Hij had zoveel gespaard als hij kon, maar toen was Lillie ziek geworden. De doktersrekeningen stapelden zich op en hij moest veel werkdiensten overslaan. Hij had besloten zijn studie tijdelijk stop te zetten en er weer mee door te gaan zodra het enigszins mogelijk was. Maar hij had Lillie om voor te zorgen, en een kind kon je niet achter in een auto laten slapen en opvoeden met fastfood. Bovendien was zijn auto in beslag genomen.

Op dat moment had hij het idee van afstuderen laten varen. Hij had geld geleend om een oude pick-uptruck te kopen en was teruggegaan naar Crossroads.

Lillie was nu vijf jaar oud en hij was nog geen stap dichterbij zijn diploma. Zijn leven was nog steeds één grote bende.

Hij staarde naar het plafond in de hoop dat hem een oplossing te binnen zou schieten, maar dat gebeurde niet.

Vrouwen had hij voorgoed afgezworen. De affaire met zijn stiefmoeder zou hem waarschijnlijk voor altijd blijven achtervolgen, ook al was zijn vader inmiddels hertrouwd met vrouw nummer vijf. Dit dorp had een geheugen als een olifant. En dus kwam hij iedere ochtend netjes uit bed om werk te doen waar hij een pesthekel aan had. Voor Lillie.

Hij stond weer op van de bank om bij haar te gaan kijken,

zoals hij elke avond nog even deed, hoe afgepeigerd hij ook was.

Nadat hij het dekbed over haar schouders had getrokken, ging hij terug naar bed.

Dat eerste jaar had ze nog om haar moeder gehuild, herinnerde hij zich. Charley had besloten dat ze nooit om hem zou huilen; hij zou altijd in de buurt blijven. Wat ze zich in haar leven ook op de hals zou halen, ze was en bleef zijn dochter.

In de stilte boven de kroeg telde Charley de klussen die de komende week op het programma stonden. Hij zou twee dagen als boerenknecht werken, op twee verschillende ranches, op woensdag deed hij de leveringen voor de ijzerwarenwinkel en hij zou zoveel mogelijk ochtenden als vakkenvuller werken bij de supermarkt.

De ouders van zijn ex-vrouw, Ted en Helen Lee, pasten zo vaak als ze konden op Lillie. Als hij voor zonsopgang op moest, brachten ze haar naar school, en als hij niet op tijd klaar was, haalden ze haar op. Charley wilde haar alleen elke avond zelf naar bed brengen.

Sharons vader en moeder waren vriendelijke mensen. Een jaar geleden hadden ze voor het laatst iets van Sharon gehoord, toen ze een ansichtkaart had gestuurd met de mededeling dat ze naar Los Angeles ging verhuizen.

Lillie had een leuke opa en oma, die niet rijk waren, maar wel lief voor haar en haar vader. Soms vermoedde Charley dat die kleine meid het enige was waarvoor ze uit bed kwamen.

Glimlachend begon hij in te dommelen. Voor morgenochtend stond er een bijzondere vaste afspraak gepland. Op zondag bakte hij altijd pannenkoeken met Lillie en gingen ze paardrijden, zij op een pony en hij op zijn *quarter horse*. In de frisse ochtendlucht reden ze dan helemaal naar Ransom Canyon, keuvelend en grapjes makend, waarbij hij haar verhalen vertelde die hij van

zijn grootvader kende, over koeien met lange hoorns en wilde mustangs die over de prairie draafden.

Als ze onderweg pauze namen, smeekte ze altijd om nog meer verhalen. Haar favoriet was het verhaal over de grote bizonkudde en hoe de aarde trilde als ze op hol sloegen. Als ze vervolgens haar hand op de grond legde en zwoer dat ze de kudde voelde aankomen, moest Charley altijd lachen en voelde hij zich heel even de rijkste man ter wereld.